

## Arrest

nr. 197 802 van 11 januari 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX  
Clayslaan 95  
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 juni 2012 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig de artikelen 9*bis*, 10*bis* en 10*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 27 december 2012 wordt een beslissing genomen tot niet ontvankelijkheid van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf (bijlage 41*quater*). Tegen voormelde beslissing dient de

tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 7 juni 2013 bij arrest met nummer 104 596 wordt door de Raad afstand van het geding vastgesteld.

1.2 Op 26 maart 2014 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 25 juli 2014 ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt aan de tweede verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 augustus 2014.

1.3 Op 21 oktober 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4 Op 8 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 9 juli 2015 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing. De motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.10.2014 werd ingediend door :*

*H(...), M(...) O(...)*

*nationaliteit: Nigeria*

*geboren te (...) op (...)*

*H(...), M(...) E(...)*

*nationaliteit: Nigeria*

*geboren te (...) op (...)*

*adres: (...)*

*en als wettelijke vertegenwoordiger van E(...) O(...) S(...) geboren op (...) en O(...) O(...) R(...) geboren op (...).*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (ni sedert 2009) en hun integratie (ni. hier heeft gestudeerd) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001). Bovendien was het verblijf van betrokken toegestaan in functie van zijn studies en dit tot de duur van zijn studies. Uit het dossier blijkt dat betrokkene nu niet meer studeert.*

*Het gegeven dat betrokkene aan zijn thesis moet afwerken en het schooljaar opnieuw gestart zou zijn, vormt geen buitengewone omstandigheid. betrokkene wist dat zijn verblijf als student geldig was tot de duur van zijn studies. Bovendien heeft betrokkene geen enkel attest overgemaakt ter verlenging van de A-kaart op basis van studies voor dit school/academiejaar.*

*Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw (met name: HIV ) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee*

verschillende procédures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Betrokkenen halen aan dat bij een terugkeer de kinderen gevaar zouden lopen door in handen te vallen van Boko Haram. echter, betrokkenen laten na dit verder te specificeren. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."

1.5 Op 8 juni 2015 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt op 9 juli 2015 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht Dit is de tweede bestreden beslissing. De motieven luiden als volgt:

"De heer :

Naam, voornaam: H(...), M(...) O(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen<sup>1</sup>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder

*houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

1.6 Op 8 juni 2015 neemt de gemachtigde ook ten aanzien van de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing, die op 9 juli 2015 aan de tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Mevrouw :*

*Naam, voornaam: H(...), M(...) E(...)*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Nigeria*

*en als wettelijke vertegenwoordiger van E(...) O(...) S(...) geboren op (...) en O(...) O(...) R(...) geboren op (...).*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen<sup>1</sup>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum."*

1.7 Op 29 juli 2015 dient de tweede verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 26 april 2016 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 174 983 van 20 september 2016 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoekende partij.

1.8 Op 8 november 2016 dient de eerste verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 8 februari 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 191 574 van 5 september 2017 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij.

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Verdrag tegen Foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 (hierna: Verdrag tegen Foltering), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

In hun verzoekschrift zetten de verzoekende partijen het volgende uiteen:

*"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de bestreden beslissing:*

*Schending van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging van de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, artikel 1 van het verdrag tegen folteringen en andere wrede onmenselijke en ontorende gedragingen van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheid en proportionaliteitsbeginsel*

*Aangezien, eerste onderdeel van het middel, de bestreden beslissing rust op volgende overwegingen:*

*De bestreden beslissing haalt in haar motivering aan dat de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de procedure in België zou aangevraagd worden en niet in hun land van oorsprong aangezien de buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 niet bedoeld zijn als redenen voor het toestaan van de verblijfvergunning maar als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland en dat het verblijf van betrokkenen beperkt was tot zijn studies en nu niet meer studeert en het feit dat hij aan zijn thesis zou moeten werken vormt immers geen buitengewone omstandigheid aangezien hij wist dat zijn verblijf enkel geldig was tot de duur van zijn studies en er geen verlenging van zijn A kaart werd overgemaakt*

*Betrokkene was wel degelijk bezig geweest met zijn thesis en kon dit moeilijk onderbreken teneinde een aanvraag in het buitenland te doen*

*Verder heeft verzoekster een medische 9 ter ingediend doch die werd ongegrond verklaard aangezien haar het drager zijn van het aidsvirus op zich niet als voldoende ernstig werd beschouwd om de noodzaak van een medische opvolging te verantwoorden Inmiddels is haar situatie wel degelijk verslechterd*

*Verder haalt de bestreden beslissing aan dat het feit dat bij een terugkeer de kinderen gevaar zouden lopen door in handen te vallen van BOKO Haram zij zouden nalaten dit verder te specificeren en het bij een loutere bewering zou blijven en dat het louter aanhalen van artikel 3 EVRM niet voldoende is en dat de bescherming die verleend wordt via dit artikel slechts in buitengewone gevallen van toepassing zal zijn en dat de bewering niet zou toegepast worden op de eigen situatie Dit geldt volgens de aangehaalde beslissing ook voor het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen folteringen en andere wrede onmenselijke en ontorende gedragingen*

*Deze motivering is totaal tegenstrijdig met de werkelijkheid aangezien er wel degelijk gespecificeerd werd dat verzoekster afkomstig is van het noorden van Nigeria en er zelfs op gewezen werd dat zij vrouwen en kinderen ontvoeren en martelen en tevens persartikel werd bijgevoerd*

*Er werden zelfs foto's van hun verbrande huis bijgevoegd zodat het duidelijk si dat bij een terugkeer de familie riskeert van op straat te belanden en in handen te vallen van BOKO Haram*

*Verzoekers verwijzen naar de inventaris van de stukken Bewijs n°13 krantenknipsel van gevaar in land van oorsprong +fotos verband huis*

*Dat het dus totaal strijdig is met de feiten an te halen dat er geen enkel bewijs werd bijgebracht van de problemen in hun thuisland*

*Inmiddels heeft verzoekster zelfs voor haar en de kinderen een bijlage 26 gekregen hetgeen nogmaals aantoonst dat er buitengewone omstandigheden zijn waarvan copie gevoegd wordt aan huidig verzoekschrift*

*Wat artikel 8 EVRM betreft haalt de bestreden beslissing aan dat gewone sociale relaties er niet onder vallen*

*Dat zij echter gescheiden zouden zijn van elkaar en door de verwijderingsmaatregel die het hele gezin treft zouden zij geen contact meer met elkaar kunnen hebben"*

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze

draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt in dit verband vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De Raad stelt verder vast dat ook de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (met name de tweede en derde bestreden beslissing) duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de tweede en derde bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden bevelen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de tweede en derde bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig visum, hetgeen de verzoekende partijen geenszins betwisten.

In deze mate maken de verzoekende partijen een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men zich, op zicht van de opgegeven motieven, tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520.).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 1 van het Verdrag tegen Foltering luidt als volgt:

*“1. Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder "foltering" verstaan iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben begaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe te dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk*

*leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met de instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt. Foltering omvat niet pijn of leed slechts voortvloeiend uit, inherent aan of samenhangend met wettige straffen.*

*2. Dit artikel laat onverlet internationale akten of nationale wetgevingen die bepalingen met een ruimere werkingssfeer omvatten of kunnen omvatten."*

De voormelde aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel worden onder meer onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan tevens de schending wordt aangevoerd.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"*

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De "buitengewone omstandigheden" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

*In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht of de gemachtigde redelijkerwijze tot de conclusie is gekomen dat de aangevoerde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoekende partijen stellen vooreerst dat ze wel degelijk bezig zijn geweest met een thesis en dit moeilijk kon onderbroken worden teneinde een aanvraag in het buitenland te doen.

De verzoekende partijen herhalen met dit beknopt betoog de elementen zoals aangevoerd in hun aanvraag tot machtiging van verblijf van 21 oktober 2014 en gaan er hiermee aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing reeds op dit element werd geantwoord. In de eerste bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat het gegeven dat betrokkene aan zijn thesis moet werken en het schooljaar opnieuw gestart zou zijn, geen buitengewone omstandigheid vormt. De gemachtigde geeft in dit verband aan dat betrokkene wist dat zijn verblijf als student geldig was tot de duur van zijn studies en dat betrokkene bovendien geen enkel attest heeft overgemaakt tot verlenging van de A-kaart op basis van studies voor dit schooljaar/academiejaar. Met een loutere herhaling van de elementen zoals aangevoerd in de aanvraag betwisten, noch weerleggen de verzoekende partijen de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing op geen enkele wijze.

In de mate dat de verzoekende partijen met dit betoog blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partijen wijzen vervolgens op het gegeven dat de tweede verzoekende partij een “*medische 9ter*” heeft ingediend die ongegrond werd verklaard. Ze stellen dat de situatie inmiddels is verslechterd.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat daar waar de verzoekende partijen wijzen op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die ongegrond werd verklaard, zij eraan voorbijgaan dat in de eerste bestreden beslissing reeds werd geantwoord op dit element. In dit verband wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld: “*Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw (met name: HIV) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.*”. De verzoekende partijen gaan geenszins concreet in op deze motivering. De Raad merkt hierbij overigens op dat de verzoekende partijen zowel in hun aanvraag van 21 oktober 2014 als thans er zelf op wijzen dat hun medische aanvraag ongegrond werd verklaard, hetgeen ook steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Gelet op de vaststelling dat aldus blijkt dat op 25 juli 2014 de laatste medische aanvraag van de tweede verzoekende partij negatief werd

afgesloten, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij dit onderdeel van het enig middel, dit gelet op artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, dat het volgende stelt: *“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter”*. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om *“opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Er dient te worden vastgesteld dat in de aanvraag van 21 oktober 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingeroepen dat de tweede verzoekende partij HIV positief is en de nodige opvolging dient te genieten in het universitair ziekenhuis te Leuven. Uit het administratief dossier blijkt dat deze medische problematiek reeds werd ingeroepen in de aanvraag 26 maart 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en reeds werd onderzocht door de gemachtigde waarbij op 25 juli 2014 een ongegrondheidsbeslissing werd genomen. De verzoekende partijen hebben nagelaten een beroep in te dienen tegen deze weigeringsbeslissing van 25 juli 2014. De in voormelde aanvraag vervatte medische elementen kunnen derhalve niet meer dienstig worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden in het kader van een latere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing kan de gemachtigde blijkens de wet niet anders dan deze medische elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden. Het betoog van de verzoekende partijen is in dit verband dan ook niet dienstig. Met hun ongestaafde bewering dat de situatie verslechterd zou zijn, zonder enigszins te concretiseren waaruit de verslechtering zou bestaan, kunnen zij geen afbreuk doen aan het bovenstaande.

De verzoekende partijen gaan vervolgens in op de motieven in de eerste bestreden beslissing inzake Boko Haram en artikel 3 van het EVRM. Ze betogen dat de motivering totaal tegenstrijdig is met de werkelijkheid aangezien er wel degelijk gespecificeerd werd dat de tweede verzoekende partij afkomstig is van het noorden van Nigeria en er zelfs op gewezen werd dat zij vrouwen en kinderen ontvoeren en martelen waarbij een persartikel werd bijgevoegd. De verzoekende partijen geven aan dat er zelfs foto's van hun verbrande huis werden bijgevoegd zodat het duidelijk is dat bij een terugkeer de familie riskeert van op straat te belanden en in handen van BOKO Haram te vallen.

*In casu* werd in de aanvraag van 21 oktober 2014 in het onderdeel “ONTVANKELIJKHEID” onder meer aangevoerd dat de familie niet kan terugkeren aangezien zij gevaar zouden lopen gezien de woonplaats in Nigeria in handen is van Boko Haram waarbij tevens wordt gewezen op krantenknipsels en hun afgebrand huis. Er werd tevens aangevoerd dat zij gevaar zouden lopen gelet op de overmacht van de groep Boko Haram in Nigeria die vrouwen gijzelt en kinderen ontvoert en werd tevens verwezen naar artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd aangaande Boko Haram en artikel 3 van het EVRM. In dit verband werd het volgende gemotiveerd:

*“Betrokkenen halen aan dat bij een terugkeer de kinderen gevaar zouden lopen door in handen te vallen van Boko Haram. echter, betrokkenen laten na dit verder te specificeren. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid.*

*Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.*

*De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*

*Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende*

*behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM."*

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, dient de Raad erop te wijzen dat de verzoekende partijen moeten aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs.

Het EHRM heeft geoordeeld wanneer bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet "concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst volstaat dus niet. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen enig verband met hun persoon moeten aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Door louter naar de algemene toestand in het land van herkomst en naar krantenknipsels te verwijzen, als naar twee volledig onduidelijke foto's waaruit geenszins kan afgeleid worden of dit effectief hun huis betreft en dit al dan niet door toedoen van Boko Haram werd verband, brengen de verzoekende partijen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan schending van artikel 3 van het EVRM. Het is dan ook geenszins onredelijk noch onzorgvuldig van de gemachtigde om te oordelen dat de bewering dat bij een terugkeer de kinderen gevaar zouden lopen door in handen van Boko Haram te vallen, niet verder werd gespecificeerd en om te stellen dat de beweringen dienen gestaafd te worden met een begin van bewijs terwijl het *in casu* bij een bewering blijft die niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op vernoemd artikel 3 van het EVRM en dat de algemene bewering niet wordt toegepast om de eigen situatie.

Bovendien werd de asielaanvraag van de tweede verzoekende partij inmiddels negatief afgesloten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde als volgt in de bestreden beslissing:

*"Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de staat Borno, Maiduguri. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Nigeria blijkt dat er in de staat Borno een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van art 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat het conflict zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. De aanslagen van Boko Haram blijken verder doelgericht en dus ook geografisch beperkt te zijn. Zo blijkt dat het zuiden van het land, niettegenstaande Boko Haram het blijft bedreigen, tot nu toe niet werd getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land.*

*In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven, dat van uw kinderen of uw man als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek te vestigen waar de moslim terroristische organisatie Boko Haram niet actief is en waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich buiten uw regio van herkomst vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat zowel u als uw man over een universitair diploma beschikt (zie gehoor CGVS, p 6 en p 8). Daarnaast heeft u reeds werkervaring opgebouwd in de banksector daar u tussen 2007 tot aan uw vertrek in 2012 carrière maakte in de Zenith Bank in Nigeria. U groeide er door van marketeer tot customer service manager (zie gehoor CGVS, p 6). U slaagde er reeds in om alleen te wonen in Jos, een plaats waar u uit vrije wil naar verhuisd was (zie gehoor CGVS, p 6 en p 9), een stad waar uw ethnïe Igala, nochtans niet vertegenwoordigd is. Daar u de Engelse taal perfect beheerst – u deed uw gehoor in het Engels- zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat u en uw man zich niet elders in Nigeria kunnen vestigen daar uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Engels de lingua franca is in Nigeria. Tenslotte verklaart u dat*

*uw ethnïe, de Igala (zie gehoor CGVS, p 10) afkomstig zijn van Kogi en Edo state, wat een hervestiging nog eenvoudiger maakt.”*

Uit voormelde motivering blijkt dat het risico om in handen te vallen van Boko Haram werd beoordeeld door de asielinstantie en dat deze heeft geoordeeld dat dit niet volstaat om een subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hierbij kan worden aangestipt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden was (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aldus dient vastgesteld te worden dat de beoordeling die door de verwerende partij werd gemaakt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoekende partijen er nog op wijzen dat de tweede verzoekende partij voor haar en haar kinderen een bijlage 26 heeft gekregen, hetgeen nogmaals zou aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de afgifte van de bijlage 26 naar aanleiding van de indiening van een asielaanvraag slechts op 29 juli 2015 werd uitgereikt, aldus na het nemen van de bestreden beslissing. Het in het bezit zijn van een bijlage 26 werd dus niet als buitengewone omstandigheid ingeroepen in hun aanvraag en dus kon de gemachtigde er hoe dan ook geen rekening mee kon houden. Deze kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de Raad zich dient te plaatsen op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing voor wat de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht betreft. De Raad dient te beoordelen of de verwerende partij tot een redelijke beoordeling is kunnen komen rekening houdend met de stukken die op dat ogenblik voorlagen.

Verder dient erop gewezen te worden dat de asielprocedure ondertussen negatief is afgesloten, zodat dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen geen belang meer hebben bij deze grief. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 26 april 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en op 20 september 2016, bij arrest met nummer 174 983, weigerde ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoekende partij. Volledigheidshalve wijst de Raad er ook nog op dat ook de asielprocedure van de eerste verzoekende partij negatief werd afgesloten. Op 8 februari 2017 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en op 5 september 2017, bij arrest met nummer 191 574, heeft ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij geweigerd. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen nieuwe, concrete gegevens aanbrengen die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bij de Raad, en die een andere beoordeling rechtvaardigen. Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partijen voornamelijk een theoretisch betoog voeren.

Met betrekking tot de aangevoerde schending artikel 1 van het Verdrag tegen Foltering, dient opgemerkt te worden dat de gemachtigde hieromtrent uitdrukkelijk heeft gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde heeft aangegeven dat dit artikel niet kan weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Gezien reeds hierboven werd vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, is bijgevolg ook geen sprake van een schending van artikel 1 van het Verdrag tegen Foltering en kunnen de verzoekende partijen aldus geen afbreuk doen aan de motivering hieromtrent in de eerste bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partijen ten slotte verwijzen naar de motivering aangaande artikel 8 van het EVRM in de eerste bestreden beslissing en stellen dat *“zij gescheiden zouden zijn van elkaar en door de verwijderingsmaatregel die het hele gezin treft, zij geen contact meer zouden hebben met elkaar”*, dient er vooreerst op gewezen te worden dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de aanvrager, *in casu* de verzoekende partijen die in feite vragen aan hen een voordeel te verlenen, zelf ligt. Zij moeten met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden vallen van de bepalingen waarop zij zich wensen te steunen of beroepen bij een aanvraag. De aangehaalde elementen worden beoordeeld door het bestuur, hetwelk terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De gemachtigde

dient – indien hij de aangevoerde elementen niet aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – te motiveren waarom hij deze niet aanvaard, hetgeen de gemachtigde in casu gedaan heeft. De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Wat dit betreft, blijkt dat de verzoekende partijen, in hun aanvraag, enkel hebben aangegeven dat een terugkeer in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Zij citeren dit artikel in hun aanvraag maar verduidelijken niet waarom zij van oordeel zijn dat artikel 8 van het EVRM geschonden is. Nergens blijkt uit hun aanvraag dat zij vrezen gescheiden te worden van elkaar, noch dat zij hebben geargumenteed dat zij door een verwijderingsmaatregel die het hele gezin treft, geen contact meer zouden hebben met elkaar. In de eerste bestreden beslissing werd uitdrukkelijk gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde heeft wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, geoordeeld dat de terugkeer naar het land van herkomst om ginds een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Er wordt verder gemotiveerd dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen aandeel met zich meebrengt. Ten slotte wordt nog aangegeven dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De verzoekende partijen brengen geen concrete argumenten aan tegen deze motivering. Hiermee tonen zij niet aan dat de beoordeling die werd gemaakt door de verwerende partij op basis van de informatie die de verzoekende partijen haar hebben gegeven, kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij gescheiden zouden zijn van elkaar en door de verwijderingsmaatregel die het hele gezin treft, zij geen contact meer zouden hebben met elkaar, merkt de Raad, in de mate dat dit middel gericht is tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, het volgende op:

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partijen zich kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip

waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partijen gaan er met hun betoog dat zij gescheiden zouden zijn van elkaar en door de verwijderingsmaatregel die het hele gezin treft, zij geen contact meer zouden hebben met elkaar, er net aan voorbij dat zij allen het bevel kregen om het grondgebied te verlaten. Zowel ten aanzien van de eerste verzoekende partij als ten aanzien van de tweede verzoekende partij waarbij de twee minderjarige kinderen worden vermeld, werd een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen, *in casu* de tweede en derde bestreden beslissing. Er kan gelet op het voorgaande dan ook niet worden ingezien op welke wijze de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een scheiding van de verzoekende partijen kan inhouden.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat in een situatie van eerste toelating eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Daargelaten de vaststelling dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM waaruit blijkt dat de gemachtigde wel is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en daargelaten de vaststelling dat het gehele gezin het grondgebied dient te verlaten, merkt de Raad nog op dat de verzoekende partijen door louter te stellen dat zij gescheiden zouden zijn van elkaar en door de verwijderingsmaatregel die het hele gezin treft, zij geen contact meer zouden hebben met elkaar, hiermee overigens niet aantonen dat er concrete hinderpalen bestaan die hen verhinderen hun gezinsleven elders verder te zetten. Zij tonen niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in het land van herkomst of elders. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofdte van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partijen te handhaven. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Op de overige onderdelen van de motivering van de eerste bestreden beslissing gaan de verzoekende partijen niet in, zodat ze daar geen afbreuk aan kunnen doen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig voorbereid zouden zijn, zouden steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken of kennelijk onredelijk zouden zijn. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan de Raad aldus vaststellen dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft. Zodoende wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partijen maken geen schending aannemelijk van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsverplichting, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 1 van het Verdrag tegen Foltering, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU